

Felip d'Edimburg i la Casa de Sant Jordi

Dv, 9/04/2021 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

De la fascinant i, segons com, trista vida de [Felip d'Edimburg](#), que [s'acaba de morir](#), potser ningú no destacarà prou el seu interès per la fe, la teologia o la filosofia. En l'episodi numero 7 de la tercera temporada de la magnífica sèrie [The Crown](#) (entre d'altres coses, pels que els interessa de què va això de la política o quin és el rol contemporani de la tradició), els guionistes n'elaboren un relat interessant. El príncep consort, entre l'avorriment del seu càrrec i la recent mort de [la seva mare](#) (una no menys fascinant monja que van rescatar de Grècia), s'entusiasma amb el primer viatge tripulat a la Lluna. "Què hi ha més enllà?" es pregunta. Decebut quan, en una audiència dels tres astronautes, aquests li responen que res, que només han vist el buit, entra en una mena de crisi espiritual.

En parla amb el deà del Palau de Windsor, Robin Woods. Convoquen una primera reunió amb diversos sacerdots anglicans i els tracta amb menyspreu i condescendència. En una segona reunió, però, els demana ajuda. "La meva mare ja va veure que em faltava alguna cosa, potser la fe. I sóc aquí per dir-los que l'he perdut. Em refereixo a això que hi ha més enllà de l'enginyeria dels astronautes i fins i tot de la valentia. Ajudin-me", els diu.

Tot això passa a la [Casa de Sant Jordi](#), d'aquest palau, fundat pel príncep i el deà Woods el 1966 (la visita de l'home a la lluna fou tres anys més tard, però la ficció ho aguanta tot), una institució dedicada a l'estudi de la fe i la filosofia. De l'última [memòria](#) publicada (del curs 2018-2019), se'n desprèn una intensa i interessantíssima activitat. Tot i que mantenen algunes activitats públiques, dedueixo que els debats s'articulen en forma de seminaris relativament tancats, en un intent, sospito, de crear debat i reflexió entre les elits angleses. Sí, aquí això ho trobaríem *elitista*, però ja m'agradaria que les nostres elits "perdessin el temps" en coses com aquestes. Felip d'Edimburg s'hi entusiasmà, fins i tot va publicar-se un llibre, el 1982, amb els discursos que hi féu.

Acabo fent notar quin fou, pel que sembla, l'origen d'aquesta institució: el buit, l'experiència de no creure, l'abisme de pensar que el món (o la pròpia vida) no tenen cap sentit. Tot i que sembla irònic, parlant d'una rica i exclusiva institució com la monarquia britànica, des de l'abandonament. La d'un nen sense pares (o de pares absents), la d'un jove apàtrida, la d'un príncep consort sense poder i sense res a fer, la d'un món real vetat al reial (i tot i així, condicionat pel primer). La d'un home que no pot exhibir partidismes ni el *mainstream* del políticament correcte. La d'algú que, (de fet, com ens passa a tothom), no encaixa del tot. I, sobretot, que, en la gran presó camuflada d'oripells, a cada moment de la seva llarga vida de noranta nou anys clama interiorment *elohi, elohi, lemà sabactani*.